

EVROPSKA KOMISIJA
GENERALNI DIREKTORAT ZA ZDRAVJE IN POTROŠNIKE

Direktorat G – Veterinarske in mednarodne zadeve
Enota G2 – Zdravje živali

Bruselj
SANCO G2/SB (14.1.2014)

SANCO/7138/2013

DELOVNI DOKUMENT

Smernice o spremljanju in nadzoru afriške prašičje kuge pri divjih prašičih
ter preventivnih ukrepih za gospodarstva s prašiči

Ta dokument ne predstavlja nujno stališč služb Komisije

Opozarjamo, da ima ta dokument izključno informativen in posvetovalen namen. Evropska komisija ga ni niti sprejela niti odobrila in dokument ne predstavlja stališč služb Komisije. Evropska komisija ne jamči za točnost navedenih informacij in ne prevzema odgovornosti za njihovo uporabo.

1. Uvod

Afriška prašičja kuga je izredno nalezljiva in smrtonosna bolezen domačih prašičev in divjih prašičev (vključno z divjimi merjasci)¹, ki se prenaša z neposrednim in posrednim stikom, zaužitjem kontaminirane krme in nekaterimi vektorskimi vrstami klopov. Afriška prašičja kuga se šteje za eno najbolj nevarnih boleznih prašičev. Negativno vpliva na trgovino in ima resne družbeno-gospodarske posledice za življenje ljudi. Na voljo ni nobenih cepiv ali zdravil za preprečitev okužbe z afriško prašičjo kugo. Zato je še zlasti pomembno, da območja, prosta afriške prašičje kuge, ostanejo prosta te bolezni s preprečevanjem njenega vnosa. Vsi ukrepi za nadzor in izkoreninjenje bolezni temeljijo na klasičnih metodah nadzora bolezni, vključno s spremljanjem, epidemiološkimi preiskavami, sledenjem prašičev ter pokončanjem in uničenjem živali na okuženih gospodarstvih. Te ukrepe je treba kombinirati s strogimi karantenskimi ukrepi in ukrepi biološke zaščite na gospodarstvih z domačimi prašiči ter nadzorom gibanja živali.

Divji merjasec (*Sus scrofa*) in bolj na splošno divji prašiči so dovzetni za afriško prašičjo kugo, klinični znaki in umrljivost pa so podobni kot pri domačih prašičih. O okužbah z virusom afriške prašičje kuge pri divjih merjascih so poročali z Iberskega polotoka, Sardinije in nedavno iz Ruske federacije. Razpoložljive informacije kažejo, da divji merjasci izločajo virus v istih količinah kot domači prašiči, epidemiološka dinamika med divjimi merjasci in domačimi prašiči pa je zelo podobna v smislu neposrednega prenosa med okuženimi in dovzetnimi živalmi. Vendar pa je videti, da se pri divjih merjascih okužba slabše prenaša in ohranja. Na območjih, kjer domači prašiči niso bili okuženi s to boleznijo ali kjer je bila ta bolezen na gospodarstvih s prašiči izkoreninjena, je bila dejansko sporočena zelo nizka seroprevalenca ali odsotnost seropozitivnih divjih merjascev, kar pomeni omejeno obstojnost virusa pri populaciji divjih merjascev brez stika z okuženimi domačimi prašiči ali okuženimi divjimi prašiči.

Niti na Iberskem polotoku niti na tistih območjih na Sardiniji, kjer je bila bolezen pri domačih prašičih vsaj začasno izkoreninjena, divji merjasci niso imeli vloge uspešnega rezervoarja virusa, kar kaže, da bolezen lahko spontano izgine iz populacije divjih merjascev. Vendar je vsaj na nekaterih območjih Sardinije verjetno, da imajo divji merjasci pomembnejšo vlogo pri ohranjanju prisotnosti virusa na območjih, kjer divji merjasci živijo v nenehnem stiku z domačimi prašiči v prosti reji.

V vsakem primeru vloge divjih merjascev v epidemiologiji bolezni, zlasti na nekaterih območjih, še ne razumemo popolnoma.

¹ Zakonodaja EU (Direktiva Sveta 2002/60/ES) se nanaša na „divje prašiče“, tj. vse prašiče, ki se ne gojijo ali vzrejajo na gospodarstvu, vključno z divjimi merjasci, in se tako razlikujejo od „prašičev“, tj. prašičev, ki se gojijo na gospodarstvih in so tako pod človekovim nadzorom. Zato se ta dokument nanaša tudi na divje prašiče, razen kadar se jasno sklicevanje na divjega merjasca zdi primerno, na primer zaradi citirane znanstvene literature, ki se nanaša na divjega merjasca.

2. Cilj tega dokumenta

Cilj tega delovnega dokumenta je zagotoviti smernice državam članicam za nadzor afriške prašičje kuge v primeru suma ali potrditve te bolezni pri divjih prašičih.

Pri obravnavi teh smernic bi bilo treba dejavnosti prilagoditi populaciji divjih prašičev in epidemiološkim razmeram ter vključiti ukrepe, ki jih je treba sprejeti na okuženem območju, in določbe, ki jih je treba uporabljati na gospodarstvih na navedenem območju.

Glavna cilja hitrega nadzora afriške prašičje kuge pri divjih prašičih sta zmanjšati tveganje prenosa bolezni na domače prašiče in preprečiti endemijo pri populaciji divjih prašičev.

Direktiva Sveta 2002/60/ES z dne 27. junija 2002 o določitvi posebnih ukrepov za nadzor nad afriško prašičjo kugo in o spremembi Direktive 92/119/EGS v zvezi z nalezljivo ohromelostjo prašičev in afriško prašičjo kugo uvaja minimalne ukrepe Unije za nadzor te bolezni. Določa, da v primeru suma ali potrditve bolezni pri divjih prašičih zadevna država članica izdelava načrt izkoreninjenja bolezni, ki ga predloži Komisiji.

Odločba Komisije 2003/422/ES z dne 26. maja 2003 o odobritvi Diagnostičnega priročnika za afriško prašičjo kugo določa postopke serološkega spremljanja in vzorčenja na območjih, kjer obstaja sum prisotnosti afriške prašičje kuge ali kjer je ta potrjena pri divjih prašičih.

Smernice iz tega dokumenta temeljijo na:

- določbah Direktive Sveta 2002/60/ES², zlasti členih 15 in 16;
- poglavju IV(H) Priloge k Odločbi Komisije 2003/422/ES³;
- znanstvenem mnenju Sveta za zdravje in dobrobit živali pri Evropski agenciji za varnost hrane (EFSA) o nadzoru in izkoreninjenju klasične prašičje kuge pri divjih prašičih⁴;
- znanstvenem mnenju Sveta za zdravje in dobrobit živali pri Evropski agenciji za varnost hrane (EFSA) o afriški prašičji kugi⁵.

3. Splošne določbe v primerih suma ali potrditve afriške prašičje kuge pri divjih prašičih

V primeru suma ali potrditve afriške prašičje kuge pri divjih prašičih bi morale države članice ustanoviti strokovno skupino, ki bi vključevala veterinarje, lovce, strokovnjake za divje živali in epidemiologe. Strokovna skupina pomaga pristojnemu organu pri preučevanju epidemioloških razmer, opredelitvi okuženega območja in izvajanju načrta izkoreninjenja. Države članice Komisiji v 90 dneh od potrditve primarnega primera

² Direktiva Sveta 2002/60/ES z dne 27. junija 2002 o določitvi posebnih ukrepov za nadzor nad afriško prašičjo kugo in o spremembi Direktive 92/119/EGS v zvezi z nalezljivo ohromelostjo prašičev in afriško prašičjo kugo. UL L 192, 20.7.2002, str. 27.

³ Odločba Komisije z dne 26. maja 2003 o odobritvi Diagnostičnega priročnika za afriško prašičjo kugo. UL L 143, 11.6.2003, str. 35.

⁴ EFSA Journal (2009) 932, str. 1–18.

⁵ EFSA Journal 2010: 8(3): 1556.

predložijo pisni načrt ukrepov, sprejetih za izkoreninjenje te bolezni na območju, opredeljenem kot okuženo območje, ta načrt pa bi moral vključevati tudi nadzorne in preventivne ukrepe, ki jih je treba uporabljati na navedenem območju in gospodarstvih na istem območju. Na okuženem območju je treba izvajati ustrezne ukrepe za nadzor in izkoreninjenje, ki lahko vključujejo začasno prekinitev lova in prepoved krmljenja divjih merjascev.

Načrt bi moral prav tako vključevati program spremljanja bolezni, ki naj bi se začel izvajati po vsaj 12 mesecih po datumu zadnjega potrjenega primera in ostane v veljavi še vsaj 12 nadaljnjih mesecev. Z drugimi besedami, zakonodaja tako kot za klasično prašičjo kugo določa, da lahko območje, kjer se je pojavila afriška prašičja kuga pri divjih prašičih, ponovno pridobi status bolezni prostega območja šele po 24 mesecih po zadnjem potrjenem primeru.

A. Razmejitev okuženega območja

Okuženo območje bi bilo treba opredeliti ob upoštevanju:

- (1) pretekle in sedanje geografske razširjenosti bolezni;
- (2) rezultatov epidemioloških preiskav;
- (3) populacije divjih prašičev (prostorske razporeditve, kontinuitete geografske razširjenosti divjega merjasca, metapopulacij⁶, domače območje);
- (4) strukture krajine ter večjih naravnih ali umetnih ovir, ki vplivajo na domače območje in omejujejo morebiten stik med divjimi prašiči, kot so gozdne površine, zeleni koridorji, avtoceste, reke, jezera itd.

B. Spremljanje na okuženem območju

Zaradi značilnosti bolezni, očitnih kliničnih znakov in visoke umrljivosti ima pasivno spremljanje na podlagi pregledovanja divjih prašičev, ki so bili najdeni bolni ali mrtvi, osrednjo vlogo pri zgodnjem odkrivanju afriške prašičje kuge. Glede na to, da določen delež divjih prašičev lahko okužbo tudi preživi, pa lahko aktivno spremljanje ustreljenih živali poleg tega zagotovi tudi zelo dragocene podatke o razvoju bolezni in smernice za oceno učinkovitosti ukrepov za nadzor bolezni, ki so bili sprejeti na tem območju.

– Spremljanje pri divjih prašičih

Potrebna so posebna prizadevanja pri opredelitvi obsega okužbe pri populaciji divjih prašičev s pregledovanjem divjih prašičev, ki so bili najdeni bolni ali mrtvi, ter z vzorčenjem in testiranjem za prisotnost virusa afriške prašičje kuge in protiteles proti virusu. Divji prašiči, najdeni mrtvi, predstavljajo glavno opozorilo, zlasti če so najdeni v skupini.

- Vse divje prašiče, ki so bili ustreljeni v sezoni lova ali najdeni bolni ali mrtvi na okuženem območju, vključno s tistimi, ki so poginili v avtomobilski nesreči, mora

⁶ Metapopulacijo sestavlja skupina prostorsko ločenih populacij iste vrste, ki so na določeni ravni v stiku.

pregledati veterinar in jih je treba testirati za prisotnost afriške prašičje kuge v skladu z določbami diagnostičnega priročnika. Treba je vedeti, da je virus afriške prašičje kuge razmeroma odporen in da se razpadajoči trupi prav tako lahko testirajo.

- V primeru potrditve afriške prašičje kuge pri divjih prašičih je treba spremljanje izvajati tudi na okuženem območju. Velikost ciljne populacije, ki naj bi se vzorčila, bi bilo treba predhodno opredeliti, da se določi število vzorcev, ki jih je treba odvzeti. Velikost vzorca se določi glede na ocenjeno število živih živali in ne glede na število ustreljenih živali. Če ni razpoložljivih podatkov o razporeditvi, gostoti in velikosti populacije, je treba geografsko območje, kjer naj bi se izvajalo vzorčenje, opredeliti ob upoštevanju stalne prisotnosti divjih prašičev in prisotnosti naravnih ali umetnih ovir, ki učinkovito preprečujejo velike in nenehne premike živali. Priporočljivo je določiti geografske enote vzorčenja v velikosti 200 km² s približno velikostjo populacije divjih prašičev od 400 do 1 000 glav. Najmanjše število divjih prašičev, ki se vzorči znotraj vsake opredeljene enote vzorčenja, mora omogočati odkrivanje 5-odstotne prevalence s 95-odstotno zanesljivostjo. V ta namen je treba vzorčiti najmanj 56 živali v vsaki enoti v sezoni lova.
- Kraji z visokim tveganjem za vnos in širjenje afriške prašičje kuge, kot so tisti, kjer lovci skupaj zgonijo divje prašiče in kjer se te živali pregledujejo, bi morali biti pod strogim nadzorom veterinarjev in osebja, dobro usposobljenega za prepoznavanje znakov in lezij zaradi bolezni in za ukrepe, ki jih je treba sprejeti za preprečevanje širjenja bolezni.
- **Spremljanje pri domačih prašičih**

Na vseh gospodarstvih na okuženem območju se izvajajo program spremljanja in preventivni ukrepi.

- Na gospodarstvih s prašiči bi bilo treba izvajati strog program spremljanja zdravja, vse bolne ali mrtve prašiče, za katere iz kliničnih ali drugih razlogov ni mogoče izključiti afriške prašičje kuge, pa bi moral pregledati uradni veterinar in bi jih bilo treba testirati za prisotnost afriške prašičje kuge v skladu z določbami diagnostičnega priročnika. Nenadna smrt bi lahko bila eden od prvih kliničnih znakov.
- Upoštevajo se naslednje glavne klinične in patološke ugotovitve:
 - a) povišana telesna temperatura z obolevnostjo in umrljivostjo prašičev vseh starosti;
 - b) povišana telesna temperatura s hemoragičnim sindromom: petehialne in ehimotske krvavitve, zlasti v bezgavkah, ledvicah, vranici (ki je povečana in temne barve, zlasti pri akutnih oblikah) in mehurju, ter razjede na žolčniku.
- Za zgodnje odkrivanje prisotnosti afriške prašičje kuge bi moral prašiče, zaklane za lastno domačo porabo, pregledati uradni veterinar. Na okuženem območju bi bilo treba opraviti preglede pred smrtjo in po njej, ki bi jih bilo treba osredotočiti na odkrivanje znakov afriške prašičje kuge. Pri živalih s sumljivimi ali dvomljivimi simptomi oz. lezijami bi bilo treba laboratorijske teste izvajati

v skladu z diagnostičnim priročnikom, da se izključi prisotnost afriške prašičje kuge.

C. Preventivni ukrepi na okuženem območju

– Mirovanje in nadzor gibanja živali

Na vseh sumljivih ali okuženih gospodarstvih na okuženem območju je treba nemudoma uvesti mirovanje. Na vseh gospodarstvih s prašiči na okuženem območju, vključno z vsemi gospodarstvi z dvoriščno rejo, bi bilo treba izvajati uradno spremljanje. Treba je izvesti popis in ga posodabljati. Prašiče bi bilo treba nastaniti v njihova bivališča ali kateri koli drug primeren prostor, kjer jih je mogoče osamiti in tako preprečiti stik z divjimi prašiči. Prihod ali odhod prašičev na gospodarstvo oz. z njega ne bi smel biti dovoljen, razen če to dovoli pristojni organ. Stalna prosta reja prašičev bi morala biti prepovedana. Prevoz in premiki prašičev ter odprema njihovega semena, jajčnih celic in zarodkov z okuženega območja za trgovino znotraj Unije so prepovedani.

– Trgi z živimi prašiči

V primeru suma prisotnosti afriške prašičje kuge pri populaciji divjih prašičev bi morali veterinarji in osebje, dobro usposobljeno za prepoznavanje znakov bolezni in za ukrepe, ki jih je treba sprejeti za preprečevanje njenega širjenja, strogo nadzorovati živalske trge. V primeru potrditve bolezni bi bilo treba trge z živimi prašiči zapreti.

– Odstranjevanje trupov živali

Trupi vseh domačih in divjih prašičev, ki so bili najdeni mrtvi na okuženih območjih, se predelajo pod uradnim nadzorom in testirajo.

V skladu s členom 8(a)(v) Uredbe (ES) št. 1069/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o določitvi zdravstvenih pravil za živalske stranske proizvode in pridobljene proizvode, ki niso namenjeni prehrani ljudi, ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1774/2002 (Uredba o živalskih stranskih proizvodih)⁷, so vsi deli telesa, vključno s kožami divjih živali, kadar obstaja sum, da so okužene z boleznimi, ki se prenašajo na ljudi ali živali, razvrščeni kot snovi kategorije 1. Take snovi je treba odstraniti ali obdelati v skladu s členom 12 navedene uredbe. Zato je treba notranje organe in druge dele divjih prašičev, ki so bili ustreljeni ali najdeni mrtvi na prizadetem območju, odstraniti ali obdelati v skladu s členom 12 Uredbe (ES) št. 1069/2009.

⁷ UL L 300, 14.11.2009, str. 1.

– **Krmljenje s pomijami**

Krmljenje z odpadki iz gostinskih dejavnosti je **izredno tvegano**, saj se tako v zdravo populacijo lahko uvede več bolezni, vključno z afriško prašičjo kugo. **Zato bi bilo treba zagotoviti pravilno izvajanje obstoječih pravil, ki prepovedujejo krmljenje prašičev s pomijami.** Na lastnike prašičev bi bilo treba nasloviti komunikacijsko kampanjo, tako da bodo razumeli nevarnost te prakse. Po potrebi bi bilo treba pregledati obstoječi sistem za zbiranje odpadne hrane iz gostinskih dejavnosti iz gospodinjstev, restavracij itd., da se preprečijo morebitne vrzeli in pomanjkljivosti pri zbiranju in varnem odstranjevanju odpadkov.

– **Biološka zaščita**

Kmete na okuženem območju bi bilo treba spodbujati k izboljšanju praks na področju biološke zaščite na njihovih gospodarstvih, da se prepreči vnos afriške prašičje kuge. Pri domačih prašičih in divjih merjascih do okužbe najhitreje pride z neposrednim stikom in zaužitjem okuženih snovi.

Za zmanjšanje tveganja vnosa afriške prašičje kuge na gospodarstvo s prašiči:

- (a) bi prašiči morali biti iz zanesljivih in potrjenih virov;
- (b) bi bilo treba obiskovalce odvrniti od vstopa na gospodarstva s prašiči, zlasti na komercialna;
- (c) bi morale biti osebe dobro usposobljene/obveščene, stiki z drugimi prašiči pa prepovedani;
- (d) bi bilo treba na gospodarstvu s prašiči namestiti zunanjo ograjo za preprečitev stika z divjimi prašiči (po možnosti dvojno ograjo);
- (e) bi bilo treba ustrezno odstraniti trupe, zavržene dele zaklanih prašičev in odpadno hrano;
- (f) se na gospodarstvo s prašiči ne bi smel vnesti noben del divjega prašiča, bodisi ustreljenega bodisi najdenega mrtvega;
- (g) bi bilo treba gospodarstva odvracati od souporabe opreme;
- (h) je treba na vhodu gospodarstev namestiti ustrezna sredstva za čiščenje in razkuževanje. Vozila in oprema bi morali biti ustrezno očiščeni in razkuženi pred stikom s prašiči, vendar ne bi smeli vstopiti na gospodarstvo;
- (i) bi morale vse osebe, ki pridejo v stik s prašiči (domačimi in/ali divjimi), upoštevati ustrezne higienske ukrepe.

– **Nadzor klopov**

Okuženi klopi vrste *Ornithodoros* so zmožni dolgo hraniti virus afriške prašičje kuge (to se pojavlja že vsaj 5 let) in ga prenesti na dovzetne vrste. Poleg tega lahko ti mehki klopi ta virus prenašajo med seboj s transstadijskim, spolnim in transovarijskim prenosom. Zato lahko delujejo kot rezervoarji virusa. Ti klopi so pogosti v prašičjih boksih na mnogih območjih Afrike in nekaterih delih Iberskega polotoka, medtem ko jih po razpoložljivih informacijah na Sardiniji ni. Znanje o pojavu teh klopov na drugih

območjih Evrope je razmeroma nepopolno. Skrivajo se v svinjaki v starih zgradbah, in sicer v dovolj vlažnih razpokah in površinah. Zaradi dolge življenjske dobe klopot in njihove sposobnosti, da preživijo dlje časa brez hranjenja, je izkoreninjenje klopot iz starih svinjakov vedno neuspešno. Zato za preprečitev stikov prašiči ne bi smeli biti nameščeni v okuženih prostorih. Prostori bi morali biti izolirani z ograjami, da se prepreči dostop prašičev, ali uničeni, nove prostore pa bi nato bilo treba ponovno postaviti na drugem mestu.

– **Kampanja ozaveščanja**

Rejci prašičev in nosilci dejavnosti v sektorju prašičereje bi morali biti ozaveščeni o afriški prašičji kugi, morali bi znati prepoznati prve simptome, kako prijaviti bolezen in kako preprečiti širjenje bolezni, vključno s tveganjem vnosa prašičjih proizvodov na gospodarstvo ali vnosa mesnih proizvodov iz tujine. Komercialna in nekomercialna gospodarstva bi prav tako bilo treba spodbujati k izboljšanju ravni biološke zaščite. Treba bi bilo okrepiti tudi informacijske kampanje za boljšo ozaveščenost lovcev o ukrepih, ki jih je treba sprejeti v okviru načrta za izkoreninjenje bolezni, in zahtevah, ki jih je treba izpolniti, da se prepreči kakršno koli širjenje bolezni. Prav tako bi bilo treba vključiti metodo za preglede in varno odstranjevanje divjih prašičev, ki so najdeni mrtvi ali ustreljeni na navedenem območju. Lovci in lovski čuvaji bi morali pristojnemu organu poročati o vsakem mrtvem divjem prašiču.

– **Lov**

Vsaka nova okužba, uvedena v novo okolje, se lahko razširi, če je na lokalni ravni dovolj gostiteljev dovzetnih vrst. Lov divjih prašičev se lahko zdi preprost in neposreden način upravljanja števila dovzetnih živali zaradi lažjega nadzora in izkoreninjenja afriške prašičje kuge. Vendar pa lahko ima pogost lov nasprotni učinek, ker lahko poveča obseg domačega območja metapopulacij divjih merjascev, kar omogoča stike med metapopulacijami in spodbuja premike posameznih živali na dolge razdalje. Poleg tega lahko lov pomeni dodatna tveganja zaradi ravnanja lovcev z okuženimi trupi in morebitnega širjenja virusa v okolju. Vendar je lov lahko nujen za namene vzorčenja.

Lov divjih prašičev je bil uporabljen pri nadzoru klasične prašičje kuge. Vendar pa je malo dokazov, da je lov učinkovito orodje za obvladovanje bolezni pri nadzoru navedene bolezni. To je lahko posledica dejstva, da ima lov kompleksen učinek na dinamiko populacije, ki je odvisen od starosti in spola ciljnih živali. V nadaljevanju so opisani teoretični učinki dveh možnih ciljnih lovskih scenarijev, ki sta bila uporabljena pri nadzoru klasične prašičje kuge:

- ciljni lov (večinoma mladih divjih merjascev pod enim letom starosti) naj bi začasno zmanjšal število dovzetnih živali in tako olajšal izginjanje okužbe s klasično prašičjo kugo. Vendar pa pri lovu mladih živali še vedno ostane dovolj plemenskih samic, da se ohrani visoka stopnja rodnosti, kar pomeni dovzetne živali, ki omogočajo obstojnost bolezni;
- v skladu z drugo možnostjo pa bi lov plemenskih samic dolgoročno zmanjšal populacijo. Vendar bi lahko začasno povečal menjavo populacije, kar omogoča

idealne pogoje za nadaljnje širjenje klasične prašičje kuge z izločitvijo tistih živali, ki so morda že razvile imunost proti klasični prašičji kugi. To je lahko še zlasti kritično v gostih populacijah, ki se „odzovejo“ s fleksibilnim povečanjem njihove vzrejne zmogljivosti (odvisnost od gostote).

Zato se ciljni lov ni štel za preprost ukrep za nadzor klasične prašičje kuge in se morda lahko celo izkaže za kontraproduktivnega.

Glede na epidemiološke značilnosti afriške in klasične prašičje kuge v zvezi z dovzetnimi vrstami in njihovim ekološkim vedenjem je možno enako pomanjkljivost, ugotovljeno pri lovu kot nadzornemu orodju za klasično prašičjo kugo, pripisati tudi pri nadzoru afriške prašičje kuge. Poleg tega je treba razmisliti o tem, da se v primeru klasične prašičje kuge lov lahko uporabi v kombinaciji s cepljenjem divjih merjascev, da se zmanjša velikost dovzetne populacije. Slednje se za afriško prašičjo kugo ne uporablja, ker ni na voljo cepiva za to bolezen.

Ob upoštevanju vsega navedenega ni mogoče zaključiti, da je hitro zmanjševanje gostote populacije divjih prašičev z lovom učinkovit ukrep za olajšanje izkoreninjenja afriške prašičje kuge pri divjih prašičih. Poleg tega je treba upoštevati, da je zaradi značilnosti afriške prašičje kuge smrtnost zaradi bolezni običajno višja kot smrtnost pri lovu.

V primerih odkritja bolezni v majhni populaciji divjih prašičev (nekaj sto živali na območjih z omejeno gostoto divjih prašičev) se zdi bolj previdno spremljati razvoj bolezni brez povečanja pogostosti lova ali celo zaustavitve lova, saj je verjetno, da bo bolezen spontano izginila po nekaj mesecih. Vendar bi bilo treba uvesti sistem za varno odstranitev trupov divjih prašičev, ki so najdeni mrtvi, saj so lahko zelo velik vir okužbe.

Na območjih z veliko gostoto divjih prašičev bi zmanjšanje gostote z intenzivnim lovom lahko olajšalo izginjanje bolezni. Vendar bi bilo to treba storiti šele po ustrezni študiji dinamike zadevne populacije ob sprejetju vseh varnostnih ukrepov za preprečevanje stikov med metapopulacijami divjih prašičev in premikov posameznih živali na dolge razdalje, kolikor je to mogoče.

V vseh primerih je bistvenega pomena:

- da se vsi divji prašiči, ki so bili najdeni mrtvi ali ustreljeni na okuženem območju in v njegovi okolici, testirajo za pristnost virusa afriške prašičje kuge in protiteles proti virusu, tako da se sprejeti ukrepi lahko prilagodijo na podlagi doseženih rezultatov, ter
- da se prepreči stik med divjimi prašiči in domačimi prašiči z zagotavljanjem uporabe vseh ustreznih ukrepov biološke zaščite, da se prepreči prenos bolezni med populacijama.